

ב"ד. שיחת שבת פרשת טהרה, ה' ניסן ה'תשי"ז.

בלתי מוגה

א. נתבאר בארכוה מאמר רבוינו ז"ל¹ "כל הננה מסעודת חתן² . . ." (ו) מש macho . . . זוכה ל תורה שניתנה בחמשה קולות³, כנגד החמשה קולות⁴, "קול שנון וקול שמחה קול חתן וקול כללה, قول אומרים וגור"⁵, ש"חמשה קולות⁶ הם ד' הבחינות שבאדם (נפש-רוח-נפש-חיה) ובסדר ההשתלשות (אצילות-בריאה-יצירה-עשיה, דומם-צומח-חיד-דבר), ובבחינה החמישית של מעלה מכל הגדרים (יחידה), ושיכותם ל"תורה", שיש בה גם בחינה החמישית, להיותה קשורה ומוחדרת עם עצמות או רין-סוף ברוך-הוא, וכמו כן ב"חתן" מתגלה כה הホールה, כה האין-סוף שמוספט ממציאות כל הגדרים - הוגה עליידי כי'ק אדמור'ר שליט"א, ונdfs ב'לקוטי שיחות' חלק ו' עמוד 107 ואילך (להלן נספרו כמה עניינים שלא נכללו ב'לקוטי שיחות').

בסעיף ב, שענין ה"קול" הוא המשכת וגילוי דבר שהייתה תחילתה בהעלם, בדוגמה קול האדם: ובהקדמה - שאף-על-פי שהמדובר הוא אודות קול של מעלה שהוא עניין רוחני, מכל-מקום, כיוון שנקרא בתורה בשם "קול", הרי מובן שהקהל שלמטה הוא משל שעליידי יכולם להבין את העניין הרוחני למעלה הנקרא בשם "קול".

והענין בזה:

כל המשלים שבתורה אינם באופן שמצואים איזה דמיון בין המثل להנמשל, אלא פירוש הדברים הוא, שהمثال אכן שייך וקשר להנמשל, ובפנימיות יותר - שהمثال נשחלש ונלקח מהנמשל⁷. ולדוגמא: ב"مثال מלך" - אין הכוונה שמצואים סתם איזה-שהוא דמיון בין עניין המלוכה למעלה של מלך מלכי המלכים לעניין המלוכה למטה של מלך בשור ודם, להבדיל אלף אף הבדלות עד אין קץ, אלא הפירוש הוא, שענין המלוכה למטה נ麝 ונשתלשל מעין המלוכה למעלה, וכך הרוי זה מثال מכוון על עניין המלוכה למעלה.

אלא שגם כולם כל עניין שבא באופן של השתלשות - שעליידי ה"השתלשות" בא העניין בכמה לבושים המעלימים ומסתיריהם, ובהגשמה כו'. וכמו בעניין המלוכה, שכאשר מעין המלוכה למעלה משחלש עניין המלוכה למטה, הרוי זה בא בריבוי הגשמה, עד שם"מלך עליון" נעשה מלך אביוון". וכך כמו כן הוא בענין ה"קול" - שהקהל שלמטה נשחלש מהקהל של מעלה, וכך הרוי זה מثال מכוון שעליידי תהיה לנו קצת השגה בענין הקול של מעלה.

כלומר: כיוון שהענינים של מעלה הם עניינים רוחניים, וחושי הנשמה בהיותה מלובשת בגוף אין להם מושג בעניינים הרוחניים של מעלה - הנה בחסד הקב"ה ניתן לנו משלים מאותם עניינים כפי שנשתלשו למטה בGESMOT, שעליידי משלים אלו - שבהם יש לנו הבנה והשגה - תהיה לנו קצת השגה בעניינים הרוחניים של מעלה.

שם, שקול האדם מגלה שכלו או מדותיו:

וכן הוא בכל עניין שורצה אדם לגלות לו עצמו - שלכל לראש צרייך להיות אצל ידיעת העניין (声称), ואחר כך צרייך להתבונן כיצד להביא ידיעה זו אל הזולת, הינו, להכין את העניין שיהיה באופן המתאים בשביב ה להשפהה אל הזולת (שהזו עניין של מדות).

¹ כ"ק אדמור'ר שליט"א: "הרוי אין זה שבת מברכיהם", שבימי

חדש ניסן נוהנים הנשאים..." (המו"ג).

² ירמ"י לא, יא.

³ ראה גם תורת חי"ב ע' 173. ושם.

¹ ברכות ו, ב.

² ביום הש"ק זה הי' "שבע ברכות" של החתן והוא דוד שוחט, ולאחר התחפלה פנה אבי החתן, הרה"ח דוב יהודא, אל

כ"ק אדמור'ר שליט"א וביקשו להתוועד, אמרו (בمعנה לשאלת